
СЪНКИ.

Отсѣнки злати отъ издѣхващия день
По твоитѣ разсипани коси треперятъ. . .
И тихичко покжсанъ лучъ — смутенъ
Цѣлува галено усмивката на твоитѣ уста.

Ще дойде ли нощта?

Догасва съненъ жаръ въ далечни небеса,
Заспиватъ тихи сѣнки надъ пустинни равнини. . .
Пристѣпваме сами въ безмѣлвний паркъ отъ черни дървеса —
Усмихнати пристѣпваме сами, по мъртвитѣ листа.

Тѣй тиха е нощта....

И вижъ: по твоитѣ коси треперятъ
Покжсани немирни лунни сѣнки...
Тамъ: капятъ, тихичко се стелятъ
По спящи хризантеми плачуци листа. . .

Тѣй тиха е нощта. . .